

• FERENCES VILÁGMISSZIÓK •••

Lángoló
szívek
Kína
fölött

IRTA: M. JUVENCIA •
MAGYAR HITHIRDETŐ-NÖVEK

MIT AKARUNK?

A legszentebb krisztusi feladatot: a Missziós Gondolatot mindenfelé terjeszteni! Ott akarunk lenni mindenhol, hogy olvassanak bennünket és felfigyeljenek ránk! — Meg akarjuk ismertetni a legszélesebb néprétegekkel a legősibb missziós Rend, a Ferences Rend misszióinak Multját és Jelenét! A Mult vértőlázott talaján járnak a Jelen hős'elkü apostolai szerte a világon! — E Füzet-sorozat minden betűje, sora, száma; a népszerű leírások és személyes élmények, a csinos kiállítás és olcsó ár ezt a Célt akarja szolgál'ni! **TESTVÉR!** Olvass és ajánlj bennünket másoknak is! Apostola leszel Krisztusnak, az örök Misszionáriusnak!

1. sz.: **A kínai nő.** (A bölcsőtől a sírig.)
 2. sz.: **Kolibrik, papagályok, vampirok.**
 3. sz.: **Asako.** (Egy japán kisleány története.)
 4. sz.: **Kui Lan.** Keleti asszonysors.
 5. sz.: **Róma.** P. Schrotty Pál OFM.
 6. sz.: **A kis José szeme.** P. Schrotty Pál OFM.
 7. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (I.)
 8. sz.: **Villanó fények az őserdő mélyén.**
 9. sz.: **Szovjet csillag Kína fölött.**
 10. sz.: **Vadvirágok a kínai ugaron.** M. Bernárda.
 11. sz.: **Hősi harcok Kína földjén.** P. Lombos L.
 12. sz.: **Csu Klári levelei.**
 13. sz.: **A kínai nyomor poklában.** P. Gábris G.
 14. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (II.)
 15. sz.: **Pogány istenek árnyékában.** P. Lombos L.
 - 16—17. sz.: **Égő magyar áldozat Kína oltárán.**
 18. sz.: **Hét bíborrafestett lilium.**
 19. sz.: **Magyar nővérek Ázsia szívében.**
 20. sz.: **A kis José szíve.** P. Schrotty Pál OFM.
 21. sz.: **Mosolygó-könnyes történetek Kinából.**
 - 22—23. sz.: **Tavaszi Alkony.** P. Anasztáz OFM.
 24. sz.: **Indiánvér.** P. Nagymányoky G. OFM.
 25. sz.: **José Krisztus nyomdokain.** P. Schrotty P.
 26. sz.: **Lángoló szívek Kína fölött.** M. Juvencia.
-
-

Ferences Világmissziók

FERENCES VILÁGMISSZIÓK
BESZÁMOLÓK ÉS ELBESZÉLÉSEK

Szerkeszti:

F. NAGYMÁNYOKY GILBERT O. F. M.

Huszonhatodik szám:

LÁNGOLÓ SZÍVEK KÍNA FELETT

*Lángoló szívek
Kína felett*

Írta:

M. Juvencia
irgalmas nővér

1—10.000

Kiadja:

FERENCES MISSZIÓK ORSZ. ÜGYVIVŐSÉGE
Budapest, II., Pasaréti-út 137.

Nihil obstat. P. Leopoldus Szabó, O. F. M. Censor Provinciae,
Nr. 1809—1943. Imprimatur. Budapestini, die 18. Sept. 1943.
P. Paulus Schrotty OFM. Min. Prov. — Nihil obstat. P. Ray-
mundus Kovács OFM. Cens. Dioec. Nr. 5958—1943. Imprimatur.
Vaoii, die 27. Sept. 1943. Michael Kolosváry Vic. Eppalis. genlis

Kiadásért felel: P. Károlyi Bernát O. F. M., Budapest

Kapcsolatban Nyomda Vác. Felelős főszerkesztő: Farkas Károly.

Vasuton — Kína belseje felé.

Már a tengeri útunk is roppant mulatságos volt, de különösen, mikor Kína földjére léptünk. Ahogy Pesten, induláskor a nevető masinánkat felhúzták, az nem szünt meg működni, úgy, hogy már egymásra se mertünk nézni. Adjut atya egy pillanatra se hagyta, hogy búskomorságba essünk.

A „stelázsi“ vonat.

Első meglepetésem, a kínai vasut volt. Még elképzelni se lehet ilyent. Ahogy felszálltunk az új vasutra, amely Hongkongból—Hengchow-ba visz, éktelen hahotával üdvözöltük a kocsit. A kupében egyetlen egy ülőhely sincs, csak egymás fölé helyezett ágyak. Három van egymás fölött. Aszerint, ahogy a jegyet váltják, kerülnek egymás alá, vagy fölé az utasok.

Az én fejem fölé pont egy jó tubákos kínai bácsi telepedett, a többit el lehet gondolni. Egész éjtszaka krákogott, köpködött. Persze a többiek jót mulattak rajtam, mert ilyenkor mindig kellemes ábrázatot vágtam. Alvásról szó se lehetett, hát elindultunk úgy éjjel tájban tanulmány-útra a vonatban. De nem lehetett mást látni, mint köpködő kínai társaságot, amint csöppet sem barátságos arccal tekintettek le ránk a magas trónusokról. Következett a reggel.

Mosakodás macska módra.

Azt mondják, hogy a kínaiak nem tiszták. Nem-e? Amint megállt a vonatunk, asszonyok, gyerekek álltak már az állomáson fából készült vödrökkel, lavorokkal, bögrék-

kel. Füstölgő melegvíz párologott mindenütt. Csodálkozva lestük, mi lesz itt? Egyszer csak megjelentek a kupék ajtaiban kínai utitársaink, a meleg vízbe belemártottak egy kis kétes tisztaságú ruhadarabot és abban megtörülték sorban a képüket. A rongyot aztán továbbadták egymásnak s az kézről-kézre járt a menyei birodalom tisztaság kedvelő polgárai közt. Aztán kezdődött a fogmosás. Mind-egyik rendületlenül végig mosta a fogait, mielőtt elindult volna reggelizni.

Az evőpálcikák.

Már mindenütt kínálták a frissen főtt, párologó rizst. Előkerültek a kveicék, az evőpálcikák és mindenki hozzálátott a reggelihez. Aggódva pislákoltam P. Bernát Delegátus atyára, aki élénk jött Hongkongba, hogy hát minekünk is pálcikával kell reggeliznünk? Grácián atya egyre azzal húzott, hogy kíváncsi lesz rá, hogyan fogunk ügyetlenkedni a kveicével? Bementünk hát mi is az étkezőkocsiba, amilyent szintén nem látni Európában. Letelepedtünk egy asztalhoz, mert ez volt benne, még le is volt terítve, csak éppen evőeszközt nem láttam sehol. Nagysokára előkerült egy kínai pincérféle. Kínában a jelszó: mamanti! — lassan! Diadalmasan felfedeztem a zsebében egy evőkanalat. Amint letette az asztalra a kávécsészét, egyszerűen kivette a zsebéből a kanalat, a nadrágjában megtörülte és a vendég elé tette. Úgy kitört belőlem a nevetés, hogy a többiekre is átragadt és ilyen hangulatban érkeztünk meg Hengchowba.

A kínai város.

A hamisítatlan kínai város nekem nagyon tetszett. Csupa érdekesség az utca. Az

üzletek kirakatnélküli kirakatok, mert ajtó, ablak híján mindjárt a kirakatba is és egyszerre az üzletben is bent van az ember és remekebbnél remekebb dolgokat lehet látni, csak éppen azt nem, ami nekünk kellene.

A szállodai pihenés.

Amint esteledett, egy szállodába vertünk tanyát. Ez volt a legmulatságosabb. Kínai vendégszeretettel fogadtak. Legelőször is melegvizet hoztak. Arcot, kezet kellett mosni. utána következett a tea, ami nem volt más, mint egy másik melegvíz. Ezután vacsora következett. Itt már teljesen kínai eledelt ettünk és mindenki rendületlenül kveicézett, ami persze jó multság volt. Vacsora után megmutatták a hálótermet, amely állott egy nagy családi ágyból. De mondhatom, valami remek munka volt. Gyönyörű faragással volt díszítve, az asztalos munkának valóságos remeke. Ezt megcsodáltuk s aztán megállapítottuk, hogy ismételten nem térünk pihenőre. Előszedtük a régi szép magyar nótákat s végan voltunk. Egyszer csak arra lettünk figyelmesek, hogy a kínai familia is próbálgatja az énekünket, persze, nagyszerűen sikerült nekik! Olyan hamar mult az idő, hogy alig vetjük észre az indulás idejét.

A kínai autóbuszok.

Hengchowból autóbuszon folytattuk útunkat, aminek ismét megvolt a maga humora. Nehezen indult meg, és egy pár kilométer után hamar meg is állt. Defektet kaptunk, de olyat, hogy nem tudtak segíteni rajta és mi a kínai jelszóval — mamanti! — szépen visszaballagtunk a városba, ahonnan kiindultunk. Így ment ez háromszor! Delegátus atyánkat

szörnyen bántotta a dolog és mentegette, hogy ez már Kínában így van, de amint látta, hogy mi milyen jól mulatunk, — ő is mulatott rajtunk. Aztán együtt élveztük a kínai autó reperálását — amihez hasonlót szintén nem láttam. Végül egészen megvigasztalódtunk, mert — pont négy elromlott autóbusszal találkozunk az úton. Csakhogy ezeknek az utasai még rosszabbul jártak, mint mi, mert ott vesztegelt az egész társaság az út szélén, mivelhogy a kínai autós nem segít a másiknak, hanem a hírt viszi meg a szerelőknek, mikor aztán a szerelő a városból oda megérkezik, hozzáfog a munkához: mamanti!

Újév hajnalán sötét padláson.

Így mentünk egy egész napig. Este ismét szállodában voltunk, de ez már hamisítatlan kínai szálloda volt. Kívül-belül úgy nézett ki, mint egy faluszéli pajta. Deszkából volt az egész alkotmány és keskeny falépcső vezetett úgynevezett emletre, amit nálunk legalább igazi nevén padlásnak hívnak. Itt is élveztünk egy éjszakát, — amely alatt otthon milliók önfeledt mámorban búcsúznak az ó-eszten-dőtől. Mi is újévet kezdünk és vele egy új életet a pogány Kína földjén. De velünk van, Akiért ide jöttünk. Vele kezdjük el az évet hajnalban. P. Bernát delegátus atya, ebben a szegényes, kicsiny, piszkos oduban mutatta be a legszentebb áldozatot — és aztán elindult a kis karavánunk, hogy megkezdje misziós esztendejét és életét.

A megérkezés.

Újév napján délután értünk Paokingba. Senki sem gondolta, hogy máris megérkezünk, mert ha az új vasuton P. Bernát dele-

gátus atya nem igazít el mindent számunkra, napokat vesztegelhettünk volna. Meglepetés-szerűen jöttünk, de ennek megfelelő volt az öröm is. Nem tudom én azt a boldogságot megfelelően leírni, amikor az örömtől mi egymásnak jóformán egy szót sem tudtunk mondani...

Boldogok voltunk nagyon! Kimondhatatlan öröm töltötte el szívünket, hogy az édes Jézus méltónak tartott erre a végtelen nagy kegyelemre, és ennyi örömet ad már most is. Fizesse meg az úr Jézus kedves jótevőinknek, akiknek hosszú utazásunk költségeit köszönhetjük.

A vak kísérője.

Paokingban van egy nagyon buzgó vak keresztényünk. Úgy hívják, hogy Lihá-ce Li nevű vak. Így ismeri mindenki. A város másik felén lakik, de azért minden vasárnap ott van a szentmisén. Imájával túlkiabálja a többieket. Ezért „nagy az arca.“

Egy szegény ember szokta vezetni. Kapott érte pár (tunkocét) krajcárt. Mise alatt a küszöbre telepedett és itt várta, amíg Lihá-ce végzett. Már jó ideje nem láttam. El is feledtem. Most a napokban hívnak a koldus tanyára, hogy az ember haldoklik és szeretne nővérrel beszélni. Amikor oda értünk, azonnal láttam, hogy már a végét járja. Igyekeztem, hogy legalább a fontos tanokat értse meg. Kérdeztem családi körülményeiről, nincs senkim se mondja. Koldulással kerestem a mindennapi kenyeremet — az az tévedtem — a rizsemet. Hallottál-e már a Thine Csü dánról. Oh hogyne elszoktam kísérni a jó Li-há-ce urat a templomotokba. Ott hallottam amikor

a (Zenfu) Páter mondta, aki hiszi, hogy egy Isten van és ez az Isten bünteti a gonoszokat, megjutalmazza a jókat. Én nem voltam rossz ember, hogy szegény, arról apám tehet, aki elkártyázta minden vagyónunkat. Hej! Sjuda pedig volt ám. Ezeket már szinte úgy lihegte. Igyekeztem másra terelni a figyelmét, ami sikerült is. Úgy, hogy megnyugodva és a szebb jövő reményében a mennyország kecsegtető szépségével lelkében fejezte be nyomorúságos életét.

Reméljük, hogy a jó Isten irgalmas lesz ennek a szegény koldusnak, aki a saját hibáján kívül a jó létből kicsöppenve ilyen siralmas állapotban fejezte be életét.

Misszióink betegei.

Ft. P. Bernát szuperior mindenre kiterjedő gondossága, szegények iránti szeretete nem feledkezett meg a betegekről sem. Kis patikát rendezett be a legszükségesebb gyógyszerekkel.

Délutánonként jönnek a betegek, napon-ta 40—50. Sebeik kékszínű rongyokkal vagy csak egyszerűen papirossal vannak beragasztva. Kimosom bűzös sebeiket, kérdezem fáj-e? Csak egykedvűen felelik: pu tung — nem fáj. Bámulatos türelmük van még a kis gyermeknek is. Ötéves fiúcskát hoznak, fején több sebből folyt a váladék. Első nap nagyon félt és nem mert hozzám közeledni, mert még azt hitte mo-kui, ördög vagyok, de lassan fölengedett. Sebei már rég begyógyultak s azóta legjobb barátom. Mikor csak teheti, eljön megnézni a sjutaot (nővért). Rongyos ruháikban, éhségtől és munkától agyongyötört alak-

jukban Szent Erzsébet koldusát vélem látni, aki maga az Úr Jézus volt.

Sok a szembeteg, de mégis a legtöbb a bőrbajos, sebhelyes, bélpoklos. Öt hónap alatt több mint három ezer beteget kezeltem, gyógyszereink, kötszereink bizony már fogytán vannak, éppen azért szenvedő betegeink nevében az Úr Jézus szeretetére kérjük jótevőinket, gyűjtsenek számunkra orvosságot. Kórházak és privát betegek maradék orvosságai mily nagy szolgálatot tennének itt, amelyekért már előre alázatos szeretettel mondok köszönetet.

Amikor ezüst fejek görnyednek a katekizmus fölé.

Kevés a munkás.

Mikor boldogult főnöknőnk meghalt, és alighogy felgyógyultam, Osszia nővér beteg lett, csak ketten voltunk a munkára, annyi felé kellett volna bennünket beosztani, ahány ujjunk van. Egyenlőre a hitújoncok egy csoportjának tanítását bízták reám. A Főt. Páter naponkint ad nekik egy oktatást, a betanításról nekem kell gondoskodnom.

A hallgatóság előtt.

Hála Istennek, már valamennyire megértem őket, ők is engem. A kínai nép olyan, mint a gyermek: kíváncsi és csak a mesék és elbeszélések érdeklik, ezek kötik le a figyelmét. Ilyen alakban kell a hit ismereteit átadni neki. Megboldogult jó főnöknőnk bőven volt birtokában ezeknek, mert otthon is ezzel foglalkozott, én azonban a betegápolás csen-

des munkájában nem foglalkoztam ilyenekkel, azért most nagyon rászorulnék valami jó Mária és Szent József legendákra és elbeszélésekre. Persze át kell ezeket alakítanunk úgy, ahogy az itteni körülmények és szokások kívánják.

A tanítás művészete.

Éppen most akarok egy türelmes és szelíd szobalány történetéből fordítani, de annyira meg kell változtatni, mert kínaiak szobalányt nem ismernek. A parkettás szobák helyett csak az ő füstös, gidres-gödrös, meszeletlen oduikat lehet említeni, esetleg fölcifrázzák egy-két felragasztott papirossal, ami itt a legelőkelőbbek házaiban található. Az úrfi elegáns játékaikat csak pár darab kavics s esetleg labda helyettesíti, amit itt ismernek. A szobalányból félárvét, az úrinőből mostohát, az előkelő úrból gazdag embert, akinek pár száz „dán-ca“ kosár rizse terem, mert itt annak van tekintélye. Így átalakítjuk a történetet, hogy megértsék szegények.

Vasárnap volt a harmadik összejövetelük, amikor hatvan-hetven hallgató előtt lámpaláz nélkül mondtam el egy Szent József legendát; nagyon figyelmesen hallgatták, de közben süteményt és tök- meg dinnyemagot is ettek, a tea pedig elmaradhatatlan az ilyen összejöveteleknél. Szentképet is osztottam nekik, mert ezt nagyon kedvelik.

A gyermekek között.

Tervezzük, hogy a kis keresztény gyermekeket is külön oktatnánk és esetleg a pogányokat is. Ezek részére is érmecskék keltenének nagyon. A kínai gyermek a babát

nem igen ismeri és nem is foglalkozik ilyen játékszerekkel, azonban a lányok a fésűt nagyon szeretik. Szallagot vagy csokrot azonban még egyik hajában sem láttam.

Minden megpróbáltatás és nehézség között is lelkünk boldog és vidám. Nem vagyunk egyedül, itt van velünk az édes Jézus és drága Szűzanyánk.

Keresztelés ünnepe Paokingban.

Nagy láz van a női katekumenátban. Elérkezett a keresztelés ideje. Olyan boldogok. Legnagyobb aggodalmuk, hogy is indítsanak tökéletes bánatot, amikor inkább dalolni tudnának, mint sírni. Pár nap múlva kiszabadulnak az ördög karmaiból, és a jó Istent nevezhetik Atviuknak. Amióta keresztelésre készülünk, külön a nők és külön a férfiak egy-egy lelkigyakorlatos házban, a katekumenátban, együtt laknak és egész nap csak lelkükkel foglalkoznak.

A gondos készület.

Egy nap testületileg jöttem hozzám, hogy minden kicsiségért korholást, szidást adjak, mert ők mindent békével akarnak tőrni, hogy sok kis erényt ajándékozhasanak Jézusnak a nagy napon. A szokásos imákat már kívülről tudták és anélkül, hogy említést is tettem volna nekik a szent kilenced létezéséről, ők maguk kilencedet tartottak az előadó teremben a Szűzanya képe előtt térdelve. Mindent elmondtak Égi Anyánknak. Megbeszélték egymásközt, hogy mivel is bántották meg eddig

a jó Istent, és mit is kell jobban gyűlölni, melyik nagyobb bűn?

Az utolsó napon így újjongtak:

— Hó sjuda, holnap már mi is szívünkbe fogadjuk Jézuskát!

— Igazán örültök ennek?

— Óh igen!

— De hiszen csak egy kis fehér kenyérke az, hogy fog az titeket boldoggá tenni?

Megütközve mondják:

— Nővér Te! Hogy mondhatsz ilyent, amikor tanítást kaptunk főtisztelendő Páter-től és tőled is, olyan világosan megértettük, hogy ott van Jézus elrejtőzve!

Ismét külön jöttek.

— Mondd csak nővér, ugye nem haragszol, ha ilyent kérdezünk, te miért takarod el kezeiddel az arcodat szent áldozás után? Sírsz talán vagy alszol? vagy mit is csinálsz akkor, amikor Jézus szívedbe tér, mond meg nekünk is, mert mi is úgy akarunk tenni, ha úgy jó?

— Drága nénikék, lányok! Ilyenkor egyedül Jézussal foglalkozom, elfelejtettem, hogy ti is itt vagytok. Egyedül Jézust akarom látni és senkit más.

Az utolsó napon már nem tudtak tanulni az izgalomtól, ruháikon is volt még valami igazítani való. Az új papucskok is már a sámfán voltak. Hogy milyen lassan is múlik ez a nap! Még egyszer kikérdeztem őket, tudják-e neveiket s a kérdésekre holnap tudnak-e felelni? Még egyszer megismételtem a Főt. Páter szép tanításait a szent keresztségről és hogy könnyebben tudják fölindítani a bánatot, félnapos lelki magányba vonultak. A különben nagyon sokat beszélő asszonvok, lányok, igazi épületes buzgósággal tartották a

hallgatást és a kicsiny kápolnát alig tudták otthagyni. Csak amikor kértem őket, hogy már sötét van, tiszta bánattól kisírt szemekkel hagyták el, hogy még egyet aludjanak.

A nagy nap.

Fölvirradt az Úr Jézus mennybemenetelének napja, amikor 8 órára kellett nekik a templomba menniök, de ők már hétkor ott voltak, nehogy elkéssenek, mivel órájuk nincsen. Keresztelés alatt nagyon buzgón, ájtatosan viselkedtek. Hiba nélkül feleltek Főtisztelendő Delegátus Atya kérdéseire és fejükkel is bizonyították, hogy elvetnek minden babonát. Ezt nehéz lesz megtartani, amikor Kínában minden lépten-nyomon ezt látják. Amikor vége volt a szertartásnak, szinte sugárzott arcuk az örömtől. Igazi boldogság, amit eddig hiába kerestek, most már sajátjukká lett. Oly tisztelettel és szent félelemmel térdeltek oda az áldoztató rácshoz és ott ráborultak az áldoztató rácsra, amíg az egyik hitoktató föl nem keltette őket, hogy helyet készítsen a többi áldozó részére.

A boldogság.

Keresztelés után ünnepi lakomát szoktunk adni az új keresztényeknek. Alig tudtak enni boldogságukban. Jöttek a kedves nővérek, érmet, rózsafűzért, szentképeket osztogattak nekik. Nagy hálálkodások, köszönések között ért végére az ebéd. Aztán sétára mentünk velük megnézni a városon kívül épülő ferences rendházat és fiú árvaházat. Utána még három napig bent maradtak, hogy gyakorolják még magukat keresztény kötelességeikben. Szallagra fűzött érmecskéket büszkén mutogatják pogány testvéreiknek. Ame-

lyiké a legnagyobb, annak van nagyobb arca. Mivel a nővéreknél is fekete rózsafüzért láttak, mind feketét akartak. Karjukon, nyakukban hordják, hogy mindenki lássa. Bizony jól kifogytunk a nagyobbfajta érmecskék és rózsafüzérekből, nagyon szépen kérjük kedves olvasóinkat, segítsenek a jövőben is örömet szerezni új keresztényeinknek. Isten fizesse meg!

Missziós történet szárazon és vizen.

Kedves új nővéreink kérdezősködése juttatta eszembe missziós életünk egyik tavalyi epizódját.

Mikor is voltunk a legboldogabbak? Akkor, amikor Szent Ferenc vágyával telt el a szívünk és ez a vágy elvitt minket egy 40 km. távolságra fekvő falucskába, ahol 30—40 keresztény várt reánk. A Szent Mihály kápolna előtt felsorakozva kürtszóval és örömkialtásokkal fogadtak bennünket.

Alig érkeztünk meg azonban, már egy kellemetlen észrevételt tettünk: tiszt, főnőknő zsebéből az arra cirkáló rablók kiemelték a pénztárcáját. Csekélység volt az egész, csak annyi, amiből 3 napig éldegélni akartunk, de éppen elég ahhoz, hogy nincstelenek legyünk. Keresztényeink igen röstelték, hogy éppen náluk történt ez a csunya dolog és minden erejükkel igyekeztek segítségére lenni. A fiatal kigyócska és a csiga — szerintük — igen finom eledel, tehát ezzel kedveskedtek a rizs mellé... Mit tegyünk, hogy meg ne sértsük őket? Elfogadtuk, sőt még meg is dícsértük. Sajnos jó étvágyat nem szolgálhattak fel hozzá. De a missziónárius önmegtágadással ké-

szíti elő az Úr útjait. Fő az, hogy a rablók közül szárazon megmenekültünk.

Az első nap sokan jöttek össze. Tiszt. főnöknő lelkes beszédet intézett hozzájuk, bátorította őket, akik néhány hónappal előbb még pogányok voltak. Én pedig a betegeket kezeltem, közben 5 haldoklót kereszteltünk meg. Úgy terveztük, hogy másnap bejárjuk a környéket s fölkeressük a betegeket. Éjjel azonban megeredt az eső. Októberben itt sokkal kellemetlenebb és átjáróbb a hideg. Nem tudtunk mozdulni a házból. Harmadnap azonban már nem vártunk tovább, vasárnapra szentmisét akartunk hallgatni. Kora hajnalban tehát útra keltünk, hogy azon a részen, ahol a rablók tanyáznak, minél előbb átjuthassunk.

Pénzünk nem volt, keresztényeink olyan kora reggel még nem hozhatták el kedvenc ételeiket, tehát csak az otthoni meleg táplálék kecsegtetésével indultunk el. Posztó papucsaink papírtalpa hamar felmondta a szolgálatot, de ez még tűrhető lett volna, de mint egy nagy áradat, hömpölygött előttünk a víz. A fele úton azt mondiák a rizsszállító bácsikák, hogy ne menjünk tovább, mert a patak hídját elvitte a víz.

Mit csinálunk? Vissza menjünk? Itt maradjunk az útszéli csárdában? Az emberektől ugyan nem kell félnünk, mert furcsa ruháink miatt messzire elkerülnek minket, de a csárda élősdiei nem kívánatosak egy cseppet sem. És ki tudja, meddig tart az eső? Menni, menni, az lett a jelszó!

Az egyik öreg kínaitól kölcsönkértünk két bambuszrudat, és a jó Isten segítségével majd kitapogatiuk az utat, ahol sekélyebb a víz. Bizony borzongtunk a hidegtől, mikor

csaknem derékig ért a piszkos, sáros áradat. De az Úr Jézus azt várta, hogy bízunk Benne. Mert aki Péter apostolt járni engedte a vizen, rajtunk is segített: szerencsésen átkelünk a hömpölygő áradaton!

Utána kitört lelkünkől a Te Deum hála éneke! Délután 3 óra tájban épségben hazaérkeztünk.

Beteglátogatás.

A kínaiak nagyon szertartásosan ünneplik meg az év elmulását, s a rákövetkező újévet. Ilyenkor egész Kína úgyszólván egy hónapig ünnepel. A legszegényebb néposztály is lakomát rendez s egymást érik erre a meghívások. Bárhová lép be az ember, azonnal megkínálják valamivel — a szokásos teán kívül is — s örül minden ember, mert „kőnyein“ van.

Persze ők nem a mi újévünk szerint ünnepelnek, hanem a holdhónapi időszámítás szerint igazodnak. Csak az állami hivatalok vették már át a napszámítást, de a kínai újévi ünnepségeket változatlanul üli meg mindenki az ősi szokások szerint.

Ilyen időben történt, hogy egy bánatos édesanya jött hozzám s könnyes szemmel, rimánkodva kért, menjek el vele, látogassam meg nagybeteg fiát.

Ennek a jó léleknek nem hozott semmi örömet az újesztendő, sőt inkább úgy látszott, egyetlen örömét, szép fiát is elvinni készül a halál.

Jó nénikém, nem biztos, hogy megtudom a fiad gyógyítani, mondom neki, de a lelkét, ha ő is akarja, azt meg tudom menteni. Akarod-e ezt?

— Tégy, ahogyan akarod, — felelte, — csak jöjj gyorsan, gyorsan!!

Gyógyszert és Szűz Anya érmet véve magához, elindultunk a bánatos anyával. Nem is éppen utolsó helyen laktak, elég tiszta kis szoba fogadott. De amikor az ágyban fekvő beteget megpillantottam, meghűlt bennem a vér. Sápadt arccal, rémült tekintettel nézte merően a menyezetet, s egy súlyos bárdot szorongatott.

Első dolgom volt kivenni kezéből a gyilkos szerszámot, mert azt látván, nem gondolhattam másra, minthogy öngyilkosságot akar elkövetni. Anyja látván ijedt arcomat, megmagyarázta, hogy fia az ördögtől fél, ezért szorongatja kezében a bárdot, hogy védekezék ellene.

Ezután az anya szeretetével, s bánatos büszkeségével sorolja fel előttem fia kiválóságait, mellyel szinte azt látszik bizonyítani, hogy még joga van az élethez. Végig hallgattam, aztán kezdtem csak én beszélni.

— Nézd, ez a bárd nem véd meg az ördögtől, de ha hiszel az Istenben, Ő meg fog védeni minden eszköz nélkül az Ő mindenhatósága erejével.

Majd tovább beszéltem neki a jó Istenről úgy, hogy maga kérte, kereszteljem meg.

— De van-e valaki, akire haragszol? — kérdeztem tőle.

— Csak a japánra egyedül, — válaszolta, — mert a bombatámadás elől menekültem falura, amikor ezt a betegséget megkaptam, ennek pedig a japán volt az oka.

Megértettem vele, hogy a jó Isten akaratosa volt és nem a japáné, s hogy a jó Istenért meg kell bocsátani még a japánoknak is. Megértette, elfogadta. Szépen felindította a

tökéletes bánatot, még a könnyei is hullottak beszéd közben.

Megkereszteltem Fan-csi-kó (Ferenc) névre.

— Fan-csi-kó, te most már a jó Isten gyermeke vagy, ne félj az ördögtől, — mondtam neki.

— Igen én a jó Isten gyermeke vagyok... Anyám, tedd vissza a bárdot a fiókba, nincsen már szükségem rá.

Amikor másnap meglátogattam, erőtlennül, de mosolyogva feküdt ágyán, nem volt kezében a bárd, helyette nagy nyugalom ült vonásain.

Elég volt neki az Isten kegyelme.

A haragosok.

M. Invioláta elhunytával elérvult a paokingi női hitújonciskola. Ha ő el nem költözik az égi hazába, ez a munka most nem nehezedett volna más vállára, mert kitűnő felkészültségével, nagy pedagógiai tapasztaltságával már egészen önállóan be tudta volna tölteni igen nehéz hivatalát. Így azonban a felelősség és a tanítás az idén is jó atyáink gondia lett. Mi, a három árva testvér osztozkodtunk drága Anyánk munkáján, melvből M. Luizának jutott a felügyelet a hitújonciskolában. Igen ügyesen végezte ezt, ellenőrizte a közös tanulást, meghallgatta a feleleteket s a kínai képes bibliát vele született tehetségével órák hosszat magyarázta az igazságot kereső kínai testvéreknek.

Ő beszéli el a következő esetet:

Egyik napon a hitújoncok reggeli után cseppetnek a tanulás megkezdéséhez. Kedvetlenül gyülekeznek, mindegyik arcán valami-

féle árnyékot látok. Kérdem tőlük, mi a baj? Hol van Liu-né, a legjobb tanuló?

— Kicsit sétál odakint — mondják. Oda-szólok legjobb barátnéjához s kérem, hívja be, talán nem hallotta a csengettyút. A megszólított nem mozdul, a többiek várakozva figyelik.

— Miért nem hívod már? — kérdezem tőle.

— Azért, mert akkor nem lesz arcom! — feleli.

— Mi történt köztetek? — faggatom tovább. Erre valamennyien egyszerre magyarázzák, hogy összeveszett a két asszony s nem akarnak kibékülni, mert mindegyik félti az „arcát”. a tekintélyét. De végre is behívják Liu-nét.

— Ejnye, hát mit tanultunk a katekizmusban, nem kell-e megbocsájtanunk még ellenségeinknek is? — kérdem tőlük szemrehányóan.

Szembeállították már ekkor a két asszonyt, de azok nem néztek egymásra.

— Kérjétek egymástól szépen bocsánatot! — mondom én — s kezdjük meg a tanulást! — Liu-né erre megszólal:

— Én idősebb vagyok, nem kérhetek bocsánatot, nem veszíthetem el az arcom, meg különben sem akartam megbántani, miért alázkodjam meg?

Az asszonyok között legokosabb és legalázatosabb Szűz Anyához folyamodtam hát, segítsen kibékíteni az egymásra már nem is haragvó, de arcukat féltő asszonyokat. Szűzanyám segített is!

Ismét csengettem, melyre le akartak ülni, miután már előbb imádkoztunk, de nem engedtem őket.

— Álljatok fel szépen — mondom — s imádkozzunk a Szűzanyához a két haragosért, mert látom itt járt az ördög és ők hallgattak kísértő szavára!

Készségesen kezdtek az imába. A két haragtartó között álltam, ők is végezték ájtatosan a többivel. Ima végén egymásba tettem kezüket s ezzel a dolgot befejezettnek nyilvánítottam.

Erre azonnal megszólították egymást. Boldog gyermeki öröm ült ki arcukra. Élő hittel elfogadták, hogy a Szűzanya elűzte az ördögöt, azért tudtak az ima végén azonnal szólni egymáshoz. Szívből örültek a békének, amit a Szűzanya teremtett anélkül, hogy bármelyikük is elvesztette volna az arcát.

Gyomoroperáció.

A paokingi kórházban sokszor undorító sebeket kell órákon át mosogatni, kötözni, de néha e sebek alatt még csunyább lelki sebek lappangnak.

Ede testvér az egyik teremben a fizetni tudó betegeket kezeli, a nővérek pedig egy másik teremben a szegény vagy fizetni nem akaró közönséget. Egyik nap átjött hozzánk Ede testvér és egy gyanusan viselkedő fiatalembert megszólít:

— És neked mi a bajod?

— A lábam fáj, megütöttem.

— De látom, hogy a gyomrod szörnyen meg van dagadva.

— Az nem fáj, csak a lábam.

— De én a gyomrodakat akarom előbb megoperálni, mert a lábad is attól fáj!

Erre már kezdi is az operációt: szét nyitja a védekező fiatalember kabátját és egy ci-

pőfogóval egymásután szépen kihúz két darab egészséges gumisárcipőt. Osszia nővér sárcipői voltak!

Kiveszik a szívét.

Egyik nap száznál is több beteget kötőtünk kis kórházunk rendelőjében. Nem is értünk rá odafigyelni, hogy a várakozó betegek egymásközt arról beszélgetnek, hogy az európai apácák kiveszik néha egyik másik betegnek a szívét, és abból csinálnak orvosságot a másiknak.

Alig lettünk kész a közös ima idejére és már javában imádkoztunk, amikor nagy csődület támadt a kápolnánk körül. Kiabáltak, lármáztak, keresték a Pá-Sjudát-Osszia nővért. Ő azonban nem törődött semmivel, hanem nyugodtan végezte tovább az imát. De a zaj nőttön-nőt. Végre a főnöknő kihívatta, nézze meg már, mi a baj?

Amint kilép, egy sereg asszony egymást túlkiabálva ordítóz feléje úgy, hogy az egészségből semmit se ért. Végre a kórházi portás-asszony két kézzel, két lábbal magyarázva tudtára adja, hogy át ne jöjjön a kórházba, mert ott meg vagy száz ember jött össze és azok agyon akarják ütni.

— De ugyan hát miért?

— Mert azt mondják, hogy az egyik beteg lány, akit tegnap kötöttél, eltűnt. És most ott az anyja kétségbeesve azt kiabálja, hogy a Pá-Sjuda biztosan kivette a szívét. Az egész nép mind azt kiabálja, hogy meg kell ölni Pá-Sjudát, hiszen egy 16 éves lányt máma szép pénzen lehet eladni... Az asszonynak nagy kára van!... Addig nem mennek el, míg elő nem adod a lányt — mondják a népek...

— Ennek fele se tréfa, — gondoltuk magunkban. De honnan tudhassuk, hogy hová ment innen az a lány?

Amíg így töprengtünk, előkerültek a rendőrök és szétoszlatták a tömeget. Aggodalmaik közt feküdtünk le. Másnap reggel a jó asszonyok meghozták a jó hírt: a lány késő éjjel hazajött az anyjához, akinek tudta nélkül a kötözésről a nagynénjéhez ment el.

Délután azonban megjelent egy rendőr a kötözésnél. Nem ment be a műtőbe, csak az ablakon át figyelte a kezelést. Meggyőződött és hivatalos jelentést tett arról, hogy senki sem vesszük ki a szívét.

Mit esznek Kínában?

Virágvasárnapján átvettem a konyha vezetését az árvaházban. Mostmár én főzök egy kínai asszony segítségével. Igaz, nem az egész árvaház számára, mert a gyermekeknek, hogy mielőbb megtanulják, maguknak kell megfőzniök a saját ebédjüket, de nekik is ki kell adni a hozzávalót, meg felügyelni kell. Ezt most Lujza nővér végzi, mert én még nem értek a kínai étlaphoz, s hogy mikor mit kell adni?

Minden étkezéshez rizst esznek valami savanyított, vagy friss zöldségfélével. Hanem tessék elképzelni: itt a rizs hazájában még látni se lehet olyan szép, finom rizst, mint otthon. Az a fehér rizs, amit mi használunk, úgy néz ki, mint amit otthon kiszoktunk válogatni a jó közül! A gyermekeké meg éppen barna színű és nagyon hasonlít az otthoni gerslihez, vagy árpakásához. Úgy látszik, sokkal többféle fajtája van a rizsnek, mint a búza, vagy kukoricának.

Egyébként itt a rizst házilig hántolják. Egy deszka hintához hasonló készülék van, amelynek az egyik végére tompára faragott fadarab van erősítve, a másik végére pedig rá áll egy ember. A hántolatlan rizst pedig földbeásott, cementtel kitapasztott mélyedésbe öntik. Most egy ember addig hintázik rajta, míg a rizs meghántolódik. Nem valami irígylésreméltó mesterség. Én már megpróbáltam és sajnálom, hogy nincs még fényképem róla, de majd lesz.

Reggelire teát főzök, vagy feketekávé-t iszunk. Tej egyáltalán nincs Kínában, ami a főzésnél eléggé hiányzik, a tészták készítésénél pedig vaj, élesztő sincs. Valami erjedt rizslével kelesztjük meg a kenyeret és a tésztát. Persze előfordul, hogy egyáltalán nem kel meg. Néha tudunk vásárolni elég jó búzalisztet, amelyet valahonnan, messziről szállítanak ide. Legtöbbször azonban csak házilig őrlött liszt van. Ez megfelel az otthoni négyesnek. Mivel nincs jobb, hát ebből készíjük még a legfinomabbnak nevezett tésztát is. Rendesen disznósír az van. A sertés tenyésztés nagyban megy Kínában, hiszen az a fekete yorksirei disznó Kínából ered. Ezek is feketék mind. Mi is ölünk időnkint.

Marha húst azt nagy ritkán lehet csak kapni. Rendszerint kényszervágás az is. Ritkán lehet errefelé marhát látni. Inkább csak a bivalyt tenyésztik, mert ez szükséges a rizsföldek megmunkálásához. Tyukot, kacsát, sőt elvéve még libát is lehet látni. Mi is ettünk már kékbőrű tyukot. Leckedveltebb azonban a kínaiaknak a kutvahús, amint már Bernárda nővér meg is írta az Isten Dalosaiban.

Flég sokféle kínai zöldség van itt. Én mindegyiket hasonlítgatom valamelyik ottho-

nihoz és igyekszem belőle magyar ételt készíteni, ami azonban nem igen sikerül. A nagy meleg minden átmenet nélkül egyszerre beköszöntött. A kertben szépen fejlődtek a magyar zöldségek, de a petrezselyem szára magasra felnőtt, magba is megy, de a gyökere nem fejlődik és így a többi se. Ezek sincsenek otthon, hát elfajzanak, nemsokára lesz talán zöldborsónk — ha le nem ég a szörnyű hőségben.

Ilyen rettentő melegben valóságos orvosság a szódavíz, mert semmi más étel-ital nem ízlik. — Csakhogy a patronok, amiket hoztunk, mind ki is ürültek. Nagycsütörtökön olyan hatalmas jégeső volt, hogy vastagon állt a jég a földön. Hirtelen arra gondoltam, hogy én csinállok egy kis fagylaltot. De mivel jégen kívül minden egyéb más hiányzott, hát lemondtam a szándékomról: majd csak megsegít a jó Isten bennünket a nyáron, amely a legnagyobb próbája az európai embernek. Imádságukat kérjük, hogy a jó Isten adjon erőt nekünk.

Galambok vagy egerek?

Egyik nap négy gyönyörű galambot kapott az árvaház ajándékba Grácián atyától. Nagy volt az öröm a gyermekek között. De legjobban örült az elkényeztetett háziállatunk, a szép nagy, szürke macska. Figyelemmel kísérte a galambok érkezését, elszállásolását. Körül-körüliárta a galambházat, sóvárgó tekintettel mustrálta a szép kövér galambokat. Hol a galambház tetején, hol az oldalán igyekezett hozzájuk férni, de sehogysen sikerült.

Másnap reggel, amikor a galambocskák edegéltek, két kislány állt őrt mellettük, hogy megvédje a macska támadásától. De a macska nem azért ravasz, hogy ne járjon túl az emberek eszén. Lassan odasompolygott s egy ugrással elkapta a legszebb galambot, szaladt vele fel az emeletre. A gyerekek üvöltve utána. Keserves zokogások közt panaszolta az egyik vigyázó a galamb szomorú sorsát, de azt hiszem, önmagát is siratta: félt a kikapástól.

Ezalatt a gyermekek keresésére indultak s egyik diadalmasan hozta a galambot, melynek a feje már hiányzott.

Mi lett a macska sorsa? Szentmisére csengettek és így megszakadt a történet fonala. Szentmise után keserves macskanyávogás töltötte be a házat. Előkerült a bűnös és már egy asztal lábához kötve vezekelt ravaszságáért.

Körülötte lármás sisere had követelte az igazságos bosszút:

— Üssük agyon, — kiabálták — a legszebb faigalambot ette meg!

A bűnös meg szívszaggató nyávogással rimánkodott az életéért. De egyszerre mind a két párton csend lett, mikor elhangzott a nem várt bölcs ítélet:

— Aki agyonüti, annak lesz ezentúl kötelessége minden éitszaka egereket fogni!...

Hiába! Mégiscsak inkább kevés galamb, mint sok egér!

M. Invioláta missziósnővér levele.

Április egyik borus esős napja nagy szomorúságot hozott a női hitúionciskola eddig boldog lakójára, a 3—4 éves körüli kis Dolosá-

ra. Öcsikéje Palkó, súlyosan megbetegedett, így édesanyja jobbnak látta őt hazavinni falujába. Mivel az utat gyalog kellett megtennie, lánykáját nem vitte magával, hanem itt hagyta árván, egyedül a katekumenátban. A jó néni miatt, miért nem titokban ment el, még nem szólt távozásáról. De itt hagyott lánykája szívén fájó sebet ejtett. A tornác egyik sarkába húzódva sírdogált, jajveszékelt a szegény kis csöpség. Első nap nem sokat törődtem sírásával, mert ahol 15—20 hasonló gyermek van, ott az ilyesmi napi, jobban mondva órarenden van. Másik nap azonban már úgy gondoltam, véget kell vetni ennek a keserű jajveszékelésnek. Símogadtam, becézgettem, ajándékkal iparkodtam szegénykét elcsitítani, de nem sikerült. Aztán kerestem az édesanyját, hozzátartozóit, sehol senki. Végre megtudtam egy öreg nénitől, hogy édesanyja hazament, édesatyja Paokingban van ugyan, de a férfi katekumenátban.

Tehát édesanyját siratja? A kínai gyermek is ennyire szereti édesanyját? . . . tűnődtem magamban. Mivel nevét sem ő, sem mások nem tudták megmondani, elneveztem Dolorosának, röviden Rózsikának. Aztán iparkodtam az édesanyja szerepét betölteni. Kitisztítottam feijéből az élősdieket, megfürösztöttem, új ruháskát, cipőcskét adtam reá, érmet akasztottam a nyakába, stb. Egy-két nap leforgása alatt teliesen megvertem a gyermek bizalmát, szeretetét. Mikor meghallotta csöngetésemet, amely a hitúioncokat közös gyakorlatra, imára, szentmisére hívta, kitért karokkal futott elém, átölelte a két lábamat és mosolygós arccal, csillogó szemekkel, sejpítve kiabálta kínai nevemet. Az emeletre rendszerint négykézláb jött fel, de olyan sza-

porán, hogy legtöbbször ő volt az első. Szentmise alatt egyre közelebb húzódtam hozzám, végre a padom melletti ajtóküszöb lett maradandó helye. Itt boldogan játszogatótt azzal a képecskével, amit markába nyomtam, a hosszú reggeli ima és szentmise alatt.

— Tehát a pogány gyermek is megérzi, megbecsüli és viszonozza a szeretetet. Sőt, a hála érzete is kifejlődött szívecskéjében. Egyik nap ugyan is idétlen kopogást hallok a szobám ajtaján. Odamegyek, hát mit latnak szemeim? Az én kis Rózsikám két szál virágot (nagy sárga kínai virág) szorongat a markában, s annyi szeretettel nyújtja át nekem, hogy lehetetlenség leírni.

Telt, mult az idő. Egyik nap egy kínai bácsihoz hívatnak, aki előadja, hogy most már magához veszi kis lányát (Rózsikámat). Ezentúl a férfi katekumenátban fog lakni. Rendben van, mondtam, hiszen az édesapa szabadon rendelkezik gyermekével. Egy kis harapnivalót adtam még neki, aztán a jó Isten áldásával útnak eresztettem.

Három nap mulva szentmisére mentünk ki a templomba. Örültem, hogy kis védence-met viszontláthatom. Szentmise után el is hozta hozzám az édesapja, de ó! mit kellett tapasztalnom. Az én Rózsikám sirva futott tőlem, s a legbarátságosabb hívogatásra, csalogatásra sem volt hajlandó felém közeledni.

Hazafelé egész úton arról elmélkedtem: álom volt ez, vagy valóság? Lehetséges, hogy 3 nap alatt minden jószág, minden szeretet el legyen felejtve? ... Ha magam nem tapasztaltam volna, akkor azt mondanám: lehetetlen.

Azután reátok gondoltam, tengerentúli kis magyar lányok, s kérdem: Ti is ilyen hamar

elfelejtitek jótévőiteket? Kis szívetek adjon rá őszinte feleletet.

Felejthetetlen találkozás Paoking főterén.

Egy zimankós téli reggelen Lujza nővér és én, a gondjaikra bizott kommunistafoglyok nyomortanyájára siettünk, hogy ott az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit gyakorolhassuk. Menetközben hirtelen trombitaszó ütötte meg fülünket. A hang irányába figyelve, életerős derék fiatalembert visznek a vesztőhelyre. A menet az út közepén szembe jött velünk. Az elítélteket derékig meztelenül, hátrakötött kezekkel vezette két katonára. Felső törzsükhöz a fejen túlemelkedő vékony deszkalap volt erősítve, amely nevüket és büntettüket hirdette.

Mikor hozzánk értek, mindkettő reánk bámult: talán életükben először és utoljára láttak apácát. Az első ordított, tombolt, a másik lehajtott fővel, halálsápadtan lépdelt. Körülbelül egy félszázad katonaság kísérte őket. Valahányszor a trombitás kürtje fujt, az egész menet egyszerre kiáltotta (Öld meg!) Rettenetes, felejthetetlen látvány volt. Könnyes szemmel, megrendült lélekkel kértük szegény embertársaink részére az égi Bíró irgalmas ítéletét. Talán egész életükben egyetlen egyszer sem hallottak az igaz Istentől, a szépről, a nemesről. Itt a rablásért már halálbüntetés jár. Talán ez lehet az ő bűnük is.

A nyomortanyára érve, szinte gépiesen, szótlánul kötözgettük a beteg katonák bűzös, rothadt sebeit. Gondolataink az elítélteket követték a vesztőhely felé. Lelkünk pedig az irgalmas Isten lábai elé borulva kegyelemért,

irgalomért könyörgött szerencsétlen pogány testvéreink számára.

Hazatérőben elgondoltuk, ilyen lehetett az Úr Jézus halálos útja is, amikor a nép örülten kiáltozott: „Feszítsd meg!” Most tudtuk igazán megérteni a fájdalmas anya találkozásának kimondhatatlan gyötrelmeit. A két elítélt a mi számunkra teljesen ismeretlen idegen ember volt, akiket valami büntetés miatt ítélték halálra, s mégis mekkora részvétre, szánalomra indítottak bennünket.

Aztán eszünkbe jutott az is, hogy talán valamikor bennünket is így fognak végighurcolni hitünk miatt Paoking utcáin. De reméljük, hogy a jó Isten segítõ kegyelmével akkor nem könnyezni és remegni fogunk, hanem örvendezõ lélekkel Te Deumot zengedezni. Hogy ezt a soha meg nem érdemelt nagy kegyelmet a jó Istentõl megkaphassuk, alázattal kérjük a kedves olvasónk buzgalmát.

Repülõtámadás után.

Jól öltözött fiatalembert hoznak a mentõk. Egyik lába két helyen van átlõve, a másik térden alul törött el. Arca, keze, ruhája csupa vér.

— Nõvér, ugye meghalt mindkét lábam?

— Nem, csak az egyik!

— Ó, én engedetlen! Mennyire kért az anyám, hogy ne menjek el otthonról. Még csak húsz éves vagyok, özvegy anyámnak egyetlen fia. Nem volt maradásom otthon, mindenáron menni akartam, sokat látni a világból s íme, most anyámtól messze, más városban kell elveszítenem mind a két lábam! Én esztelen! Miért nem hallgattam anyám szavára?

Szörnyû kínokat állt ki szegény a kötözés

alatt s ekkor is folyton-folyvást édesanyját hívta, siratta, aki most messze van, míg ő itt szenved.

A gyermeki szeretet és a lelkiismeret szava fájóbb volt, mint súlyos sebe nehéz kínjai.

* * *

A következő beteg szegény falusi ember.

— Holnap akartam visszamenni családomhoz — panasolja. — Három gyermekem, feleségem és anyám várnak rám. Itt van a zsebemben nyolc dollár, ezt kellett volna már odaadnom nekik, mert nincs mit enniök.

Össze van szegény roncsolva, jobb karja eltörött. Kimondhatatlan kínokat szenvedhet. Le kellett vágnia ruhája ujjait, hogy megadjuk neki a szükséges segélyt. Ezt is nagyon sajnálja.

— Ne vágjátok le — könyörög, — nemrégén varrta feleségem! De nincs más mód, bizony le kellett vágni.

A másik karján két lövés. Nincsen eltörve, de nem tudja többé használni. Ezt a sebet is bekötöttük s amikor már azt hittük, hogy készen vagyunk vele, akkor találjuk meg a vese táján a harmadik lövést, amit ő már nem is érzett. Nem tudja, hogy az a leg-súlyosabb, csak törött karját nézi s folynak a könnyei szakadatlanul. Nyomorult lesz egész életére, ha életben marad, ami nagyon kétes.

Szent Ferenc fiai 700 év óta

a pogányok millióit vezették Krisztus aklába.

Te

is részt vehetsz ebben a most is folyó gigantikus munkában. Neked is közre kell működnöd a hittedjesztésben. Légy tagja a

Ferences Missziószövetségnek

Évi tagdíj egy pengő. Ennek fejében ingyen kapod egy évig a Ferences Missziók szép kiállítású és tartalmas havi folyóiratát az

I S T E N D A L O S A I T.

Kérj ismertetést a Ferences Missziószövetségről.

Budapest, II., Pasaréti-út 137.

SZENT FERENC HÍV...

Aki ferences szerzetespap vagy testvér akar lenni és Krisztushoz vezetni embertársait,

küldje be folyamodványát a következő címre:
SZENTFERENCRENDI TARTOMÁNYFŐNÖKSÉG

Budapest, II. kerület, Margit-körút 23. sz.

Gimnáziumot végző ifjak a jászberényi Szeráfi Kollegiumban folytatják tanulmányaikat.

Jelentkezni bármikor lehet!

Kapisztrán-Nyomda, Vác. Művezető: Farkass K.

